

Syria«. Der går man ind og anbefaler, at man tager diplomatiske skridt i forhold til Iran og Syrien. Hørte jeg statsministeren sådan, at statsministeren var modstander af, at man via diplomati forsøger at se, om man kan nå nogen vegne? Var det det, der lå i statsministerens udtalelser?

Jeg vil runde af med at spørge: Hvordan har statsministeren det med, at hans tætteste allierede, nemlig Bush, nu er endt som verdens ensomste mand? Forstår statsministeren, hvorfor det er endt, som det er endt, og synes han, det er retfærdigt, at det er endt, som det er endt?

Kl. 13.30

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Villy Søvndal spørger igen til, om jeg er af den opfattelse, at man skal inddrage Syrien og Iran i en løsning. Mit svar er det samme, som jeg har givet hele tiden, nemlig at lande i regionen, der vil arbejde konstruktivt med på at finde løsninger, synes jeg man skal inddrage. Derfor er det jo i høj grad op til Syrien og Iran.

Hvis hr. Villy Søvndal tror på, at Syrien vil bidrage konstruktivt, jamen hvorfor skulle Syrien så ikke kunne bidrage? Hvis hr. Villy Søvndal tror på, at Iran vil bidrage konstruktivt, jamen hvorfor skulle Iran så ikke kunne bidrage?

Det, jeg blot fastslår, er, at jeg ikke mener, man overhovedet kan gå på kompromis med de beslutninger, der er truffet i FN, som stiller klare krav til Iran, hvad angår atomprogrammet, og som stiller klare krav til Syrien vedrørende undersøgelse af mordet på den tidligere libanesiske premierminister. Der mener jeg ikke, man kan indgå studehandler og gå på kompromis, men lande, der vil bidrage konstruktivt til løsninger, bør da selvfølgelig også inddrages.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1898

3) Til statsministeren af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Vil statsministeren, idet statsministeren i sin modtagelse af Baker-Hamilton-rapporten bl.a. sagde til Ritzau: »Nu skal vi studere alle 79 anbefalinger nøje, men hovedtænkningen er den samme, som vi har i den danske regering. Jeg synes bestemt, det er en spændende rapport, og i hvert fald de hovedanbefalinger, som er i den, ligger i forlængelse af den tænkning, som vi har her i Danmark«, forklare, hvilken »tænkning«

statsministeren refererer til, og hvordan den tilsyneladende rummer to helt modsatrettede konklusioner, nemlig Bakers og Bushs?«

Holger K. Nielsen (SF):

Vi har jo også fået bekræftet i de besvarelser, vi har fået her, at den danske statsminister har noget af et forklaringsproblem i det her spørgsmål.

Da Baker-Hamilton-rapporten kom, kom den næsten som sendt fra himlen til den danske regering, der jo er kørt fast i Irak, på samme måde som USA er det, og hænger fast i dyndet og er ude i store, store vanskeligheder – og i stigende vanskeligheder i forhold til den danske befolkning, de danske vælgere. Derfor kom det jo som manna fra himlen, at der nu var en form for exitstrategi i forhold til det her morads.

Da det så viser sig, at George W. Bush i det store hele, i de store linjer ikke ønsker at gøre det, som Baker-Hamilton-rapporten foreslår, og som statsministeren erklærede sig enig i, er det jo så, vi får den her form for skyggeboksning, som vi har oplevet her i dag; en statsminister, der ikke kan tage ordentlig stilling, og som ikke vil indrømme, at der er nogle problemer her, han har rodet sig ud i. Og derfor vil jeg håbe på og opfordre til, at vi får mere klar tale fra statsministeren.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen den danske linje og position er fuldstændig den samme, som den har været hele tiden – den er uændret – den er nemlig bestemt af: Hvordan går det i SydIrak, hvor vi er sammen med briterne? Der skrider det faktisk fremad med hensyn til, at irakerne overtager ansvaret. Og i takt med det kan vi så tilpasse britiske og danske soldaters opgaver. Det skrider fremad, som det hele tiden har været planen.

For så vidt angår Bushs planer for den amerikanske tilstedeværelse og forholdet til Baker-Hamilton-rapporten, så lad mig bare minde om, at selv om der er anbefalinger fra Baker-Hamilton, som Bush ikke har fulgt, er der faktisk en række andre, som indgår i hans plan: Princippet om at stille øgede krav til irakerne; tanker om, at koalitionsstyrkerne primært skal støtte de irakiske styrker; støtte til den internationale konference, der hedder Iraq Compact; fokus på den mellemøstlige fredsproces, hvor Condoleezza Rice nu rejser rundt; også afvisningen af, at det kunne være fornuftigt med en hurtig tilbage-trækning – det fremgår jo klart af Baker-Hamilton-rapporten; og, som jeg flere gange har